

πεν ήχηρῶς ὁ Ιερώνυμος εἰς τὸ οὖς του, λησμονεῖ τις τὸν κόπον.

— Ἄ, ναί· ἀντεῖπεν ὁ Φουκὲ—προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννόησε καλῶς τὴν φράσιν— ναί, ἀλλὰ σήμερον εἶνε λίαν ἐπικίνδυνον νὰ λέγῃ τις τὴν γνώμην του.

— Σύμφημι, κύριε Μαρκήσιε.

— Ἀλλ' εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἐνταῦθα, ὅλοι φίλοι τῶν Βουβίωνων—στενότατοι φίλοι—θερμοὶ φίλοι.

— Ναί, κύριε Μαρκήσιε. Ἐδιδάχθην νὰ μὴ δμιλῶ περὶ πολιτικῶν.

— Εἰσθε λίαν φρόνιμος, κύριε Βερκούρ. Εἶνε ἀκανθώδης ὁδὸς. Εἰσθε ἐπὶ πολὺ ἐξόριστος ;

— Ὅχι τόσον ὅσον ἡ ἀνεψιά σας, κύριε, ἀλλ' ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ὥστε νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ὀχληρότητά της.

— Ὀμιλεῖτε ὀλίγον ἡχηρότερον, ἂν θέλητε· ἀναγκάζομαι νὰ ζητήσω τοῦτο ἕνεκα τῆς παρουσίας μου.

Ὁ Ιερώνυμος ἐπανέλαβε τὴν τελευταίαν φράσιν καὶ ὁ Φουκὲ παρετήρησεν.

— Ὡ, ναί, εἶνε λίαν θλιβερόν, δὲν ἀμφιβάλλω. Ὁ Φουκὲ νὰ πῆρξεν αἷτιος τῶν οἰκιακῶν μου δυσχερειῶν.

— Ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων.

— Τίς θέλει γράψῃ τὸν κατάλογον τῶν ἀνοσιουργημάτων του ;

— Ἄ, κύριε, ἐγὼ ἔχω τὴν ἀλαζονίαν νὰ κολακεύωμαι ὅτι θὰ τὸ ἐποιοῦν ἀνταξίως αὐτοῦ, ἐὰν τοῦ τόπου τούτου ὁ τύπος ἦτο ἐλεύθερος· ἀλλὰ νῦν θὰ ἔγραφον ἔχων τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

— Ἀληθῶς, ὅπου οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀπεφάσιζε νὰ γράψῃ τὴν βιογραφίαν ἄλλου. Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουσιν ἐν μεταξὺ ἡμῶν εὐφυεῖς τινὲς καὶ περιώνυμοι συγγραφεῖς· εἰς πάντων ὑπογραφόμενος «Δίσκ» — τερατώδους τῇ ἀληθείᾳ εὐφυΐας καὶ πανουργίας — διέφυγε μέχρι τοῦδε ὅλων τὰς ἐρευνῶν. Ἀνεγνώσατέ ποτε ἐπιστολάς του ;

— Ναί, κύριε.